

Widać wyraźnie, że sposób prowadzenia biznesu zmienił się w Australii na przestrzeni lat. Powstały nowe produkty i usługi w reakcji do globalizacji. Przytoczone przykłady pokazują jak wiele australijskich firm i instytucji funkcjonuje na globalnych rynkach, które kreują nowe zadania dla kierownictwa i to w obszarze projektowania, planowania i funkcjonowania głównych siedzib. Globalny biznes wymaga wysokiego stopnia mobilności towarów, ludzi i informacji. Również potrzebny jest szeroki wachlarz technicznych i zawodowych usług, aby prowadzić wyspecjalizowane umiejętności w obszarach takich jak projektowanie produktu i marketingu, doradztwa prawnego, informatyki i telekomunikacji. Jest to szczególnie potrzebne w miejscach gdzie australijskie firmy mają swoje siedziby a są to z reguły duże miasta.

Kiedy personel takich firm spędza coraz więcej czasu na podróżowaniu poza granicami Australii, usługi lotnicze stały się bardzo popularne. Transport komponentów wymaga zaś zabezpieczenia warunków transportowych na wysokim poziomie. W ten sposób globalne podejście do biznesu uległo przekształceniu. Geograficzne położenie Australii odgrywa też znaczącą rolę w tym procesie. Aby Australia liczyła się w świecie zmuszona była do podjęcia tego kierunku i drogi, aby stać się nowoczesnym współczesnym państwem z dobrze wyedukowanymi mieszkańcami. Głównie specjaliści pracują nad rozwojem w tym kierunku w bardzo dużych ośrodkach miejskich, szczególnie chodzi tu o miasto Sydney.

Literatura:

1. Źródło 5. Clark G. L., Global Interdependence and Regional Development: Business linkages and Corporate Governance in a World of Financial Risk, Transactions, Institute of British Geographers N.S., vol.18.
2. Źródło 3. Federation of Australian Parts manufactures 1998.
3. Źródło 4. Foster's Brewing Group Ltd, Annual Report, Foster's Brewing Group Ltd.
4. Źródło 2. Green J., Mann A, Volker R., & Beruldsen J., Bosh Australia Forty Years: A history of Manufacturing in Australia 1954-1994, Robert Bosh Australia, Clayton 1994.
5. Źródło 6. McFarlane D., Foreign Development Climbs 13pc to \$ 10.7bn, Australian, 2000.
6. Źródło 1. O'Connor K., Stimson R., Daly M., Australia,s changing economic geography, Oxford University Press, Melbourne 2001.

Філіна С., к.е.н, доцент кафедри менеджменту
Корнієнко В., студент магістратури
 ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет
 економіки і торгівлі», м. Полтава, Україна

ОСНОВНІ ЕТАПИ ЗДІЙСНЕННЯ КОНТРОЛЮ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Ефективність функціонування господарюючого суб'єкта і зокрема підприємства у жорстких умовах конкурентного середовища, безпосередньо залежить від ефективної організації роботи контролю. Ця функція дозволяє не лише виявити, але і попереджати відхилення, помилки і недоліки, шукати нові резерви та можливості. Тому контроль виступає одним з головних інструментів створення політики та прийняття рішень, що забезпечують нормальне

функціонування підприємства, а також досягнення намічених цілей, як в довгостроковій перспективі, так і в питаннях оперативного управління.

Процес здійснення контролю – це діяльність об'єднаних у певну структуру суб'єктів контролю (органи контролю, керівники, контролери, громадські організації), спрямована на досягнення поставлених цілей підприємства шляхом реалізації певних завдань із застосуванням відповідних принципів, видів, методів, технічних засобів і технологій контролю [1, с. 67].

Дослідження управлінської сутності контролю дозволяє абстрагувати його від інших функцій менеджменту і розглядати автономно, як систему, яка є множиною елементів, що перебувають у відношеннях і зв'язках один з одним, утворюючи певну цілісність.

Суть процесу контролю покладено у заходи: організаційні, змістовно-технічні та узагальнюючо-коригуючі.

Організаційні заходи включають обрання об'єкта контролю та організаційно-методичну підготовку до проведення контролю.

Змістовно-технологічні заходи включають розробку плану проведення контролю, обрання методу щодо вивчення контрольованого об'єкта та відповідальних осіб за його проведення.

Узагальнюючо-коригуючі заходи передбачають узагальнення, а при необхідності – обговорення в колективі результатів контролю, розробку рішень й оцінку щодо їх виконання.

Для оцінки стану справ, виявлення тенденцій і можливих відхилень від плану чи розробленої програми діяльності суб'єктами контролю використовуються певні взаємовідносні, вартісні і натуральні показники.

У зв'язку з виникненням у сфері бізнесу України нових форм власності в процесі контролю використовуються такі показники, що характеризують розвиток підприємств і перспективи розширення їх діяльності. До таких показників відносять: прибутковість з точки зору власників акціонерного капіталу; обсяг продажу, сума активів, обсяг інвестованого та акціонерного капіталу; прибутковість акцій; кількість сегментів ринку і частка опанованого ринку; конкурентні позиції й перспективи щодо зміцнення ринкових позицій; впровадження нових готельних послуг і продукції; мінімізація фінансового ризику; зростання суми дивідендів; ліквідність підприємства; соціально-психологічний клімат у трудовому колективі тощо.

Процес проведення контролю поділяється на певні стадії або етапи [2, с. 56].

На першому етапі формуються цілі, обираються методи й форми контролю, розробляється програма й визначається коло контрольованих питань, безпосередні виконавці контролю, терміни його здійснення, форми звіту про проведenu роботу.

На другому етапі обираються місця контролю, здійснюється збір облікових даних, матеріалів спостережень й замірів, проводиться відповідна обробка одержаної інформації; обчислюються необхідні показники, проводиться згрупування даних, складаються аналітичні таблиці, графіки і діаграми, які

дозволяють розкрити суть справи, провести порівняння й оцінку, спрогнозувати можливі результати.

Третій етап – це визначення рівня досягнення бажаних результатів контролю, сформулювання висновків і пропозицій щодо змін у діяльності контролюваного об'єкта й здійснення коригуючого впливу на нього [3, с. 49].

Процес контролю на підприємстві повинен носити всеосяжний характер, охоплюючи всі можливі елементи управлінської діяльності. Він не може бути прерогативою тільки менеджера і його помічників, що виконують ці функції, тобто «контролерів». Кожний керівник підприємства, незалежно від свого рангу, здійснює контроль як частину посадових обов'язків. У цьому зв'язку ні планування, ні формування організаційних структур, ні мотивація не розглядаються у відриві від процесу контролю. У загальному випадку процес контролю в рамках підприємства включає наступні стадії [4, с. 75]:

1 стадія. Формування системи контрольованих параметрів.

2 стадія. Проведення контрольної оцінки.

3 стадія. Прийняття рішень за результатами контролю.

У процедурі контролю є три чітко виділених етапи: вироблення стандартів і критеріїв, зіставлення з ними реальних результатів і прийняття необхідних коригувальних дій. На кожному етапі реалізується комплекс різних заходів.

Провівши характеристику основних етапів контролю на підприємстві визначено застосування наведених методів, форм та інструментів контролю в практичній діяльності безсумнівно забезпечить перетворення контролю із формальної констатації фактів і результатів діяльності підприємства в дієвий і ефективний засіб ефективного управління ним, тобто сприятиме якісному вирішенню практичних завдань щодо динамічного розвитку підприємств та його економічного зростання.

Використана література:

1. Кривюк І. Д. Організація контролю на підприємстві [Текст] / І. Д. Кривюк – Буковинська державна фінансова академія: Економічні науки, 2012. – 255 с.
2. Менеджмент организации [Текст]: [Учебное пособие] / З. П. Румянцева, Н. А. Соломатин, Р. З. Акбердин и др. – М. : Инфра – М, 2007. – 376 с.
3. Малюк В. И. Производственный менеджмент [Текст]: [Учебное пособие] / В. И. Малюк, А. М. Немчин – СПб.: Питер, 2008. – 288 с.
4. Организация контроля на предприятии [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nuru.ru/ek/com/053.htm>. – Заголовок з екрану.

Філіна С., к.е.н, доцент кафедри менеджменту

Черкун Ю., студент магістратури

ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»,

м. Полтава, Україна

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ТА СТРУКТУРА МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах нестабільного ринкового середовища та економічного й адміністративного реформування України на основі стратегії інноваційного